

Joel 3,1-5, Rom 8,31b-39 , Joh 17,20-26

Salmer: Lihme 9.00 749 I Østen, 292 Kærligheds og sandheds Ånd!, 365 Guds kærlighed ej grænse ved, 723 Naturen holder pinsefest

Lem 10.30 749 I Østen, Dåb: 448, 292 Kærligheds og sandheds Ånd!, 365 Guds kærlighed ej grænse ved, 438 Hellig, Nadver: Nadver 246.5-6, 723 Naturen holder pinsefest

Intet som helst hverken på, over eller under jorden vil kunne skille os fra Guds kærlighed, hørte vi apostelen Paulus sige i læsningen fra Romerbrevet for lidt siden, og nu har vi så hørt Vorherre Jesus sige i evangelielæsningen, at vi som har hørt og tror disciplenes ord om Jesus Kristus, vi er indlemmede i den énhed som består mellem Gud Fader og Jesus Kristus.

Det hele handler om kærlighed.

Det er muligt, at der sidder en og anden og tænker: "Åh nej! Skal han nu tale om kærlighed igen! Det gør han altid!" Men det får ikke hjælpe. Jeg bestemmer ikke selv, hvad jeg vil sige, men det er den tekst, jeg har for mig, der bestemmer, så kære menighed! Også i dag handler det hele om kærlighed.

Jesus siger, at han og Gud fader har været bundet sammen i en indbyrdes kærlighed lige fra al tings begyndelse, og det er dette guddommelige kærlighedsfællesskab, Jesus har gjort sine disciple delagtige i, både gennem det, han har sagt dem, og gennem den måde, han har levet sammen med dem på. Det kærlighedsfællesskab er gennem disciplenes ord rakt videre ud til

nye egne og nye generationer, sådan at det også er nået frem til os i denne sene tid og fjerne udkant af verden

Vi har lært den kærlighed, der er al virkeligheds inderste hemmelighed at kende, gennem det, kristne forkyndere gennem tiderne tilbage til Jesus disciple har fortalt om Jesus, fordi han er det menneske, som med urokkelig vedholdenhed har fastholdt at kærlighed er selve Guds væsen og vilje. Og at kærlighed er Guds vilje betyder, at kærligheden er selve meningen med at vi er her og at verden er her. For Gud er ikke en del af verden, men Gud er sandheden og virkeligheden bag verden. Der findes ikke noget, der er større eller mægtigere end Gud. Der findes ikke noget, der kan sætte Gud ud af kraft. Derfor er kristendommen en påstand om, at der findes ikke noget vigtigere end kærligheden, der findes ikke noget der kan begrunde, at man dispenserer fra kærligheden. For kærligheden er Guds vilje.

I sin ejendommelige, vuggende, flydende udtryksmåde, får Johannes i dagens evangelium sagt, at begrundelsen for at vi er til, som kristen kirke og menighed, den er, at den kærlighed som er Guds inderste væsen, den kærlighed som i al evighed har knyttet Gud og Kristus sammen og den kærlighed Jesus Kristus ofrede sit liv for, den kærlighed er der kun os til at gøre synlig og mærkbar i verden. Men det er samtidig så mærkeligt, at i samme sekund vi så siger: ”Ja, nu skal vi også til at tage os sammen og vise lidt kærlighed!” så går det galt. For det ligger jo i det vi har hørt, at kærligheden er netop ikke noget, vi har i os selv. Det er ikke en evne eller en kvalitet, vi rummer. Der er én og kun én, der er kærlighed, det er Gud Fader i Himlen. Når kærlighed ikke desto mindre findes i verden og af og til mærkes i verden, er det fordi Gud, som er

kærlighed, træder i forbindelse med verden. Jeg tænker, at hver eneste gang mennesker i verden viser eller mærker kærlighed er det Gud, der nænsomt ånder i verden. Og det sker da Gud være lovet tit. Og det sker ganske uanset om mennesker er kristne eller ej.

Hvad er det så, der er særligt ved kristendommen, hvis Gud på en måde er til stede, hver gang der er tale om kærlighed blandt mennesker?

Kristendommen *fortæller*, at kærligheden er af Gud. I kristendommen får kærligheden afsender. Den kommer fra Gud og er Guds vilje og mening med den verden, han har skabt. Før kærligheden på denne måde får afsender, er den blot en anonym erfaring mellem så mange andre erfaringer.

Fordi kærligheden kommer fra Gud, får vi først og fremmest at vide, at *vi er elskede af Gud*. Først dernæst møder vi kærligheden som et krav om at vi skal virkeliggøre den i vort liv med hinanden. Det er fantastisk vigtigt med netop denne rækkefølge. At Gud elsker os er givet. Det står ikke til diskussion, det kan ikke sættes over styr. Guds kærlighed til os afhænger ikke af om vi nu også elsker hinanden, men selvom vi ser stort på kravet om at vi skal elske hinanden, bliver Gud ved at elske os. Guds kærlighed til os består under alle forhold, men den kan forandres fra lykkelig til ulykkelig kærlighed, alt efter om vi tager imod den og lader os bestemme af den eller ej. Men det er en forandring Gud bærer, ikke en forandring han lader påvirke sit forhold til os, selvom den jo i følge sagens natur i høj grad påvirker vort forhold til hinanden.

Når Gud elsker os, betyder det, at vi i en helt grundlæggende forstand er gode nok til at være i verden.

Det er ikke nogen selvfølge. Ikke når vi ser på vore egne erfaringer fra menneskelivet i verden. Mennesker kan blive så vrede på hinanden, at man ikke længere synes den anden har ret til at være i verden, ja vreden kan blive så stor, at man slår hinanden ihjel. Både uorganiseret i enkeltforbrydelser og organiseret i banders eller staters krige mod hinanden. Hvad enten mennesker slår hinanden ihjel privat eller i krig, så er det i direkte modstrid med det, Gud i Jesus Kristus har sagt om sit forhold til verden. For Jesus fortalte os, at Guds kærlighed til mennesker er så stor, at han ikke vil miste os.

Selv når vi dør ud af verden holder Gud fast ved os i sin kærlighed til os og vil rejse os af døden til liv sammen med sig, sådan som han lod Jesus opstå af døden.

Hvordan bliver dette nu til virkelighed i vort liv i verden, når Gud, som jeg begyndte med at sige, netop ikke er i verden, men er uden for verden? Ja, så længe Jesus levede i verden og også den tid han færdedes i verden efter sin opstandelse fortalte han om Guds kærlighed og viste Guds kærlighed gennem sine handlinger, sådan at Guds kærlighed gennem ham blev en realitet, som mennesker erfarede. Men hvad så nu, hvor han er væk? Hvordan bliver kærligheden så levende og virkelig i verden?

Det gør den gennem Helligånden. Om en uge fejrer vi i pinsen Guds ånds komme til verden.

Helligånden er navnet for den kraft, den dynamik, som er i Jesu budskab om Guds kærlighed til os. En dynamik som gør, at mennesker bliver ved at blive grebet af det Jesus sagde og bliver ved at give det videre til hinanden selvom Jesus ikke længere er i verden. Som jeg antydede tidligere er det den samme dynamik og

kraft der gør, at kærligheden igen og igen bliver virkelighed mellem mennesker, også selvom de aldrig har hørt om Jesus og hørt om hvad Jesus sagde om Guds kærlighed. Men når Helligånden møder mennesker i fortællingerne om Jesus, så sker der det, at de erfaringer af kærlighed, som alle mennesker fra tid til anden har gjort, de bliver gjort tydelige som Guds handlinger med verden. Og når først kærligheden er gjort tydelig, som den måde at forholde sig til andre på, som Gud har tænkt sig med verden, så er det ikke længere lige gyldigt om man viser kærlighed eller had mod sit medmenneske. Kærligheden er Guds vilje. Hadet er menneskets egen vilje og eget ansvar.

Det hele handler om kærlighed. Det handler om, at når kærlighed virkeliggøres blandt mennesker er det Gud selv, der virkeliggør brudstykker af sit evige rige iblandt os.

Som Grundtvig siger det i en salme, vi ikke skal synge i dag: "Mit land, siger Herren, er himmel og jord, hvor kærlighed bor."

Amen.